

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Του Ριχάρδου Έρε. Σαβάζ

(Ιστορία Περιπετειών αγονίας και τρόμου)

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

πειτα γύρισε ος μένα κ' επιθυμίες :

— 'Ακολουθεστέ με

— 'Η δημοφη οδηγός μου έκρυψε το πρόσωπό της στο βέλο της και άνεβηκε γρήγορα τη σκάλα.

— 'Εγώρεσα λοζά το μάτι μου και βεβαιώθηκα πώς διν μās έβλεπε κανείς.

— 'Ο άναξάς χτύπησε τα άλογά του και έγινε άφρανος. Μπήκα κατόπιν και έβγα στο κατόστημα.

— 'Η σύζυγός μου έλεγε αυτή τη στιγμή ος μιά κομψή Γαλλίδα :

— 'Θέλω ένα φόρεμα για το χορό της κομήσης 'Ιγνάτιερ. Πρόπει ος τρεξίς ήμέρας να είνε έτοιμο. Μπορείτε να το κάνετε ;

Και γοηροότερα, άν θήλη ή κυρία, άπήνησεν ή Γαλλίς.

Τότε ή 'Ελένη επιθυμίες κατί, πού διν κατώθωσα να τ' άκούσω.

— 'Η μοδίστρα της έδειξε μιά μικρή πόρτα και ή 'Ελένη με δώηηος ος μιά οΐθωσα, ώρατα επιπλωμένη.

— 'Απόθωρα διν άκουσα την 'Ελένη να ρωτάη :

— 'Έχετε οτι χρειάζεται για να γράφη κανείς εδω ; 'Αοθωροο έτοιμαος γοηγορα τα γράμματά σου, άνω έγω θα διαλέξω το φόρεμά μου.

— Ναί, άλλ' έχετε τόσα φουάματα ού μισοδιά σας.

— Χρειάζομαι κ' άλλο. Μή μ' ερωτάτε και μη πλησιάζετε εν τω μεταξύ στήν πόρτα. Σας το ουνησιώω...

— 'Αρχισα να υπομιάζωμαι δι ήμιον μίση οτή φωληρά των μηδενισιών. 'Εργασα άπαντων στή καλή μου σύζυγο στο Παρίσι. Τής ουνησιώωσα να μη γράφη ος κανένα άλλον, εκτίς ος μένα και να διενθύνη τα γράμματά της στήν 'Αμερικανική Προξοπή. Τήν εμπόδιζα να τηλεγραφήση. Τήν παρακολούθα, τās επιτιολάς της προς την Μογαορίταν, να τας στείλη ος μένα. Τής προίεγραφα την υποδοχή πού μου έκαναν οι Βελέσση. Τής έγραφα κατόιν δι θα γύριζα γοηγορα στο Παρίσι και την συμβούλευα να μην αποπειραθώ να ήλθω στή Πετροπούλι... 'Το κλίμα είνε φοβερό, άσπη μου, της ετόνιζα, ή γριππή και ή χολέρα μαοιζούν την πόλι !

— 'Ανήθωτα το γούκιμα μου προς τοús 'Αρζέλ, Χάρτζας και Σία, είνε Παρισίους.

Κατόιν έγραφα στην κόρη μου Μαγαορίτα. Τής ουνησιώωσα έπιλος να στείλη τα γράμματά της στή Προξοπή. Τήν παρακολούθη, τα προς την μητέρα της γράμμαμα, να τα στείλη ος μένα. Τής έγραφα και γοηγορα θα πάγια να την άναταμώσω και να μην ήλθω στή Πετροπούλι, άν δέν την ζητήσω. Σε λίγο ήλθε ή 'Ελένη.

— Το φουρέμά μου για το χορό της 'Ιγνάτιερ, θα είνε θανατός, μολ έλε, και ύστερα με ρώτησε οια για τα γράμμαμα.

Τής τ' άδωσα.

— Το χέρι ος είνε ήδρωμένο, εισθε οτά νεύρά σας, έχετε πυρετό, είνε. Πηγαίνετε τώρα στο ξενοδοχείο ή στή Λέσχη και λημονήστε έντελώς το σπλι αυτό. Τα γράμμαμα θα τα στείλω έγω... Κοί... θα ος απουροσω άγογότερα... Αν όητε τον έξάδελφο Σάσα, πείτε να μη μās επισκεφθώ ποιν από τας πέντε.

Τήν υπάκουσα, κ' όταν κατέβηκα, έροζια μιά ματιά στο δρομό. 'Η γειτονιά ήταν ήρηχη.

Τίποτε το ύποπτο διν έβραίνετο. Μονάχα ένα παιδί πετοσος στον άερα ένα άετό. 'Ισως αυτό να ήταν κάποιον ουιάλο... Προχώρησα άναπνίστας δύσκολα.

— 'Α! χρειάζεται πολύς καιρός βέβαια για να γίνη κανείς κακοθγορος και μέλιση ψύχραιμος !

— Διν μοροθοσα να φύγω άν' τή Πετροπούλι, άν δέν περοούσαν τρεξίς ήμέρες. 'Επρεπε ν' άντιμετωπίσω γνωστούς και άγνωστους κινδύνους και να είμαι άδιάφορος. 'Επρεπε να καταπίνω ένα συμβολικό τηλεγράφημα, μαζί με τον χαπνό μου, την ώρα πού θα ουζητοόσα με τον διευθυντή της άστυνομίας. 'Επρεπε...

Μιά φωνή μου δίκασε της το μερες σκέψης μου.

— 'Α! φίλε μου, συντοματίοχα, Άνναξ ! !

— Θεέ μου ! 'Ηταν ο διευθυντής της μουσική 'Αστυνομίας, αυτός ο ίδιος !

Ναί, ο Βαρώνος Φριέδοιχ ήταν μοροθά μου ! Έντεχώς πού ήμιον ένα κλιμάκιον μακροά από το ύποπτο λογοστάσιο.

Φουοκώτατα άρχισα να τοθ διελώ.

— Στο ταξείδι μου έκάνατε ένα θανατός τραπέζι. Θα μου επιτρέψετε να ος το άναπαδώσω σήμερα ;

— Μοροθο ! έφώναξε. Μπορώ να ος δείξω ένα μικρό εστιατόριο, πού δέν θα το ξετροπώνατε ποτέ σας.

— Σε λίγο έφθάσαμε ος μιά είσωδ' με την έπιγραφή : «Πισουάρ-Γαλλικόν 'Εστιατόριον».

— 'Ομολογώ διι μόνος μου δέν θα το εύρισκα ποτέ, τοθ είνε.

— 'Ο Βαρώνος με άνηπομονήσα μ' έσπρωξε μέσα.

— 'Καθίσταμε ο' ένα ιδιαιτέρω δωμάτιο. 'Ο ύπηρέτης, άφοθ έλαθε της σχετικίς διαταγής, έξηφρανόθη.

— Δέν θα ος γνωρίζουν εδω, είνε.

— 'Οχι, άπήνησος. 'Αλλά ος, καθώς βλέπω, μ' έμάθατε. Διν τρώω ποτέ δυο φουές στο ίδιο μέρος. 'Αν έτοιμα ταχτικά, θα έβλεπες τον μικρόν Φριέδοιχ δηλητηροισμένον καμιά μέρα.

— 'Επεινοθα και έπρεσα μ' όριξί στο γαλλικό γραμί. 'Αλλά με της πρώτες κουβίντες τοθ Φριέδοιχ, μου έπεσο το γραμί από τα χέρια.

— 'Ω ! ώ ! ή ορεξίς σας έκώπηκε, φτωχέ μου φίλε ! μεθ' είνε. Λοιπόν ήμπαός, γιατί εσταθήκατε ;

— 'Επήρα θάρρος και άρχισα να ξανατρώγω.

— 'Αγαπητέ μου Άνναξ, διν φαινεθε καλά, μολ είνε πολύ ο Φριέδοιχ.

— 'Ισως... Δέν έκομήςθηκα πολύ τη νύχτα... Πήγα στή Λέσχη των Θυλαμηγιών. 'Εκόθισα μιά φουηχα ουβλίνα.

— Εισθε γνωρός. 'Η κυρία σας ος επιτιοπει της δλονύχτιες αυτές άουσιότις ; 'Αλήθεια, πώς έρε ή κυρία σας ; Είνε άμορφη πάντοτε ;

— 'Θέλει τώρα νέο φουρέμα για το χορό της 'Ιγνάτιερ.

— 'Ω ! ώ ! τόσα γοηγορα οτά μεγάλα τζακια ! είνε ο Βαρώνος. 'Ισως εοθω κ' έγω στο χορό αυτό... Και ουχηρώτως έροζιε το βλέμμα του κάπου, οάν να ήθελε και να ασκεφθώ.

— 'Αλήθεια ; ρώτησα.

— Βεβαια, άν ο Τσάρος τιμήση την εορη.

— 'Εξαφρα, ένα άνήηουχο βλέμμα έταράξε το πρόσωπο τοθ άνθρωπακούου αυτού.

— Καί ος είνε φαινεθε καλά, είνε κ' έγω τώρα με τη σιωπή μου.

— Ναί, είνε. 'Ομολογώ διι ή άνηηουχίς μου είνε πολύ μεγάλης. Μοιάζω οάν ε-α παιδί, πού το έβαλαν να διώγη της νύγτες από το κοφας. Και ύπάρχουν τόσες πολλές με ες. Καμιά μέρα θ' άποτύω και τότε...

— Τότε το κοφας θα πάθη, διακομα.

— Θεέ μου ! Καί το παιδί μαζί ! Διν είχατε και ος στή Βίσιγικτων κάποιον έπισοδία με τον πρόεδρο Γκάρφιλδ ;

— Ναί, τόν έδολοφήσαν !

— Σε ! Μή μιλάτε δυνατά. Καί τί έπαθε ο διενδυτής της 'Αστυνομίας σας ;

— Τίποτε, άπήνησος. 'Ευφινε στή θεία του.

— Τίποτε ! 'Α ! τοθ θι. ρωρείτε εύκολο ος ος 'Αμερικανοί να είνε κανείς διενδυτής της 'Αστυνομίας και να μη κινδυνεύη ουχηρώτως. 'Εδω όμως δέν συμβάλει το ίδιο. 'Εδω ή το κεφάλι τοθ κακούογου ή το δικό μου. Τώρα είνε ώρα να φύγω. 'Εχω πολλές ουουτοθρες και διν έπρεσα ος κρεββάτι από τότε πού ήλθα.

— Ναί, είνε, είνε μάλιστα και πώς εοργάσεθε ος είνε την περοσιμένη νύχτα.

— 'Αλήθεια ;... πού ; Καί άμείσος, άνθ' μολ έκανε την ρωτόηον αυτήν, φάνηκε πώς με ύπομιάζοτανε. Τί ξέρετε ; με ξαναρωτήηος.

— Είνε άπάντησον, τοθ είνε τα των ουλήηηερον πού είνε, όταν γύριζε με τον Βόθιν από τη Λέσχη στο σπλι.

— Ναί, είνε. 'Επιασα μιά από αυταίς, μιά οχι την άλλη, την μεγάλη. 'Ω ! άν μοροθοσα να πάσω αυτήν. Αυτό θα μου έδινε πέντε παροήμα και την έμπιστοσύνη τοθ Κυρίου μου. 'Αχ, αυτή είνε πολύ πονηρή και έξυπνη ! Είνε εχθρά τοθ Βαρώνου Φριέδοιχ. Φοβόμαι μήπως δέν το ξαναρωτώ ποτέ...

— 'Εξυσε το κεφάλι του και συνέχισος :

— 'Εχασα ή ήη πολλήν ώρα Au revoir.

— Είχε προχωρήσει ος στή πόρτα, διαν ξαναγύρισε και με ρώτησε :

— Διν είδατε καμιά άμορφη κυρία στο τραίνο από το Βερολίνο εως το 'Ευδοκον, κατ' το ταξείδι σας ;

— Πολλές, τοθ άπήνησος.

— Ναί, αλλά μιά μελαγοηγιή με γοητευτικούς και ελκυστικούς τρόπους, με άφέλεια παιδιού και κρησι διπλωμάτου ;

— Βέβαια, άπήνησος, άνθ' ή ψυχή μου ελεγε φθάσει οτά γελή μου.

— 'Α, την γνωρίζετε ; φώναξε. Πουά είνε ;

— 'Η γυναικά μου, εφώναξα με θάρρος, πού μολ το έδινε ή άπελπισία μου

— 'Η γυναικά σας ; 'Α, μάλιστα ! Χί ! χί ! χί ! και έσκασε οτά γέλια. Πάλι άουσία ; Πολλές με τον Διευθυντή της 'Αστυνομίας. Σε ος 'Αμερικανοί κάνετε πάνι τε τα σκέηητα ος

— 'Επειτα με άρησε μισοκλειόνοντας το μάτι του.

— Θεέ μου ! τί ήθελε να πη μ' αυτό. Αισθανόμουν διι ή θείας μου χειροτέρευσος. ('Ακολουθεί)

